

РЕШЕНИЕ

№ 21624

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **2072** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на А. В. Н., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], подадена чрез адв. Д. Т., срещу Решение № Ж-75 от 28.01.2026 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията), с което на осн. чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от ЗЕ, във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3 от 21.03.2013 г.), е прекратено производството по жалба с вх. № Е-11Х-00388/10.11.2025 г., подадена от А. Н., срещу "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД, поради неоснователност. В жалбата се излагат доводи, че решението на КЕВР е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и в противоречие с материалния закон и целите му. Твърди, че решението е издадено при липса на мотиви. Моли съдът да отмени решението като неправилно и незаконосъобразно и да върне преписката на КЕВР за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява лично, представлява се от адв. Д. П., който заявява, че поддържа жалбата. Излага доводи, че в случая КЕВР не е извършила самостоятелна проверка, а е възпроизвела изявлението на електроразпределителното дружество, което представлява съществено процесуално нарушение. Представени са и писмени бележки, подадени чрез адв. П., в които се излагат доводи, че КЕВР не е изпълнила задължението си по чл. 144 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли за присъждане на разноски и прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение. Подробни съображения за неоснователността на жалбата излага в представени писмени бележки.

Заинтересованата страна - "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД, чрез юрк. Т., в открито съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана. В писмени бележки излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЕВР е образувано по жалба с вх. № Е-11Х-00388/10.11.2025 г., подадена от А. Н., срещу "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД, с която се възразява срещу чести проблеми с ниско напрежение в имота му във Вилна зона „Ярема“, [община], С. област.

Във връзка с подадената жалба е образувана преписка и на основание чл. 142, ал. 5 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, на "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД е изпратена жалбата за извършване на проверка по компетентност и са дадени указания на електроразпределителното дружество, в т.ч. да извърши измерване на качеството на доставяната електрическа енергия в точката на измерване на г-н Н., за период не по-кратък от седем денонощия и да се изпратят в КЕВР доказателства за резултатите от измерването.

С писмо, постъпило в КЕВР на 20.11.2025 г., ЕР Север е предоставило следното становище: Електрозахранването на обекта на г-н А. Н. във вилна зона „Ярема“, [община] се осъществява от мрежа ниско напрежение на трафопост с наименование „Вилна зона Ярема“, присъединен към извод 20 kV „Мащерка“ от подстанция „Студентски град“. Трансформаторният пост и електропроводът средно напрежение са собственост на електроразпределителното дружество, подстанцията е собственост на „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД.

В писмото е уточнено, че обектът на жалбоподателя е присъединен към мрежата като „приемник“ в незастроен имот с мощност 6 kW, като през месец юни 2025 г. е подадено заявление и е издадено становище за присъединяване на нов обект - сграда в поземления имот, която ще ползва предоставената до момента мощност 6 kW и допълнителна мощност 2 kW. До момента не е подадено искане и не е сключен договор за присъединяване.

Също така е посочено, че при монтаж на уред за измерване стойностите на захранващото напрежение е установено, че монтираният автоматичен прекъсвач 50А в електромерното табло, захранващо имота на жалбоподателя не отговаря на предоставената мощност от 6 kW. Е. дружеството се е ангажирало да монтира предпазител 10А, съответстващ на предоставената мощност.

Указано е на жалбоподателя, че ако желае увеличаване на мощността е необходимо да посети Център за обслужване на клиенти, където да подаде заявление. Описани са и какви действия са извършени през 2025 г. в района с цел повишаване качеството на доставяната електрическа енергия.

Посочено е също така, че за 2025 г. са извършени две измервания на качеството на доставяната електрическа енергия в района посочен в жалбата, съответно от 28.01.2025 г. до 04.02.2025 г. и от 17.10.2025 г. до 24.10.2025 г., за което са съставени констативни протоколи. Като доказателства по делото са представени два констативни протокола № СГ-164/24.10.2025 г. и № СГ48/04.02.2025 г. Изготвен е Доклад от дирекция "Електроенергия и топлоенергетика" с вх. № Е-ДК-84/22.01.2025 г., като е приложен и проект на решение.

По делото е представено Извлечение от протокол № 23 от 28.01.2026 г. от проведено закрито заседание на КЕВР, с което е взето решение да се приеме Доклад от дирекция "Електроенергия и

топлоенергетика" с вх. № Е-ДК-84/22.01.2025 г. и да се прекрати административното производство, образувано по жалба на А. Н., поради неоснователност.

С оспореното Решение № Ж-756 от 01.10.2024 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 ЗЕ във връзка с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., е прекратено производството по жалба с вх. № Е-11Х-00388/10.11.2025 г., подадена от А. Н., срещу "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД, поради неоснователност.

Посочено е, че електроразпределителното дружество е извършило проверка на качеството на напрежението в точката на измерване на г-н Н. във В.З. „Ярема", при която е установено, че същото отговаря на изискванията на т. 3.2.1.3.2 от Методика за отчитане изпълнението на целевите показатели и контрол на показателите за качество на електрическата енергия и качество на обслужването на мрежовите оператори, обществените доставчици и крайни снабдители (Методиката), приета от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране с Решение № 87/17.06.2010 г., както и т. 3.3.1, т. 3.3.2 и т. 3.3.3 от Лицензия № Л-135-07/13.08.2004 г. (Лицензията), издадена от Комисията на „ЧЕЗ Разпределение България" АД (с ново наименование „Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД) за дейността „разпределение на електрическа енергия“.

В заключение е посочено, че резултатите от извършеното измерване доказват, че стойностите на захранващото напрежение отговарят на изискванията на Методиката и жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 02.02.2026 г., а жалбата срещу него е подадена на 12.02.2026 г.

Въз основа на установените по делото обстоятелства, съдът прави следните правни изводи:

Производството по делото е допустимо - жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно, ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи.

Решението е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, но при съществени процесуални нарушения - такива, които ако не бяха допуснати, биха могли да доведат до други фактически и правни изводи административния орган.

Съображенията за този извод са следните:

Съгласно чл. 22, ал. 5 от ЗЕ, в случаите, когато Комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението си дава задължителни указания по прилагането на закона. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., която съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ определя редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове. Според чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., когато в резултат на

проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства Комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката. Съобразно установеното правило с чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г., при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея.

Посочените разпоредби в ЗЕ и Наредба № 3 от 21.03.2013 г. задължават Комисията за енергийно и водно регулиране да се произнесе по подадената до него жалба с изричен акт - решение, чиято разпоредителна част е в зависимост от основателността на жалбата, след като събере всички необходими доказателства и извърши проверка по тях. Това свое задължение, което е императивно и безусловно, ответникът в настоящия случай не е изпълнил.

Основателни се явяват изложените в жалбата възражения, че Комисията се е позовала единствено на данните предоставени от електроразпределителното дружество, като без да формира собствени мотиви е възпроизвела позицията на електроразпределителното дружество. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК въвежда задължение в административния акт да бъдат изложени фактическите и правни основания, които обуславят издаването му. В случая в оспореното решение липсва ясно и точно изложение на приетите за установени факти. Комисията изцяло и безкритично е възприела фактическите твърдения на "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД относно проблемите с проблеми с ниско напрежение в имота му във Вилна зона „Ярема“, [община], С. област и посочено в представените констативни протоколи от направените измервания, без каквито и да било доказателства за тяхната достоверност, преповторила е становището на електроразпределителното дружество и е цитирала норми от Методиката и от лицензията.

В случая в оспореното решение на КЕВР действително липсват мотиви и не става ясно какво становище е формирал административният орган по въпроса относно твърдените от жалбоподателя проблеми с ниско напрежение в имота му. Както бе посочено по-горе в мотивната част на процесното решение има единствено позоваване на извършената от "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД проверка, както и цитирани норми, без анализ и тълкуване към конкретния случай.

На следващо място следва да се отбележи, че в представения по делото Констативен протокол № СГ-164/24.10.2025 г. като резултат от измерванията е посочено следното: „100% от фаза-А 100% от фаза-В 100% от фаза-С от регистрираните стойности в рамките на допустимото“. В т.3.2.1.3.2. от Методика за отчитане изпълнението на целевите показатели и контрол на показателите за качество на електрическата енергия и качество на обслужването на мрежовите оператори, обществените доставчици и крайни снабдители е посочен методът на изпитване, който следва да се приложи в тези случаи, като е разписано, че при нормални условия на работа 95% от усреднените за 10 min ефективни стойности на захранващото напрежение, в продължение на произволен период от една седмица, трябва да бъдат в обхвата на $U_n \pm 10\%$, както и всички усреднени за 10 min ефективни стойности на захранващото напрежение, трябва да бъдат в обхвата на $U_n = + 10\%/-15\%$. В случая нито от Констативния протокол, нито от Доклада на „Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, нито от оспореното решение на КЕВЕР става ясно какви стойности са измерени, в т.ч. не става ясно дали доставяната електрическа енергия действително е в интервала от 253 V (230 V + 10%) до 195,5 V. (230 V – 15%). Резултати от измерванията дори не са обсъдени в решението на КЕВР в конкретика, а както бе посочено по-горе административният орган единствено се е позовал на крайното заключение на електроразпределителното дружество, без да изложи собствени мотиви. Същите не се изясняват дори и в съдебното производство въпреки изричните указания на съда с определение №

7644/26.02.2026 г., с което съдът е разпределил доказателствената тежест и изрично е задължил ответника в срок до съдебното заседание да представи в цялост преписката в това число всички неописани в атакувания акт документи, но представляващи част от същата, в случай че не са представени по делото. По делото такива доказателства не бяха представени.

Следва да се посочи, че мотивирането на административния акт е гаранция за неговата законосъобразност, даваща възможност на страните в административното производство да се запознаят със съображенията на административния орган за издаването му и да организират защита си, съответно съдът да осъществи дължимата преценка за съответствието му с материалния закон. Липсата на изложение на конкретни фактически и правни основания в случая води до незаконосъобразност на оспореното пред съда решение и налага отмяната му. Преценката на административния акт не може да се основава на предполагаемата воля на административния орган, а се дължи на действително изразената такава. В случая решението на КЕВР не отговаря на законовите изисквания, при което се явява незаконосъобразно. /В този см. Решение № 12668 от 15.12.2023 г., постановено по адм. дело № 4810/2023 г., III отд. на ВАС; Решение № 3654 от 08.04.2025 г., постановено по адм. дело № 9664/2024 г., III отд. на ВАС и др. /

От изложените съображения се налага изводът, че оспореният административен акт не съответства на изискванията на процесуалния закон, тъй като е налице порок по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, довел до нарушаване на материалния закон и неспазване целта на закона. Поради тази причина актът подлежи на отмяна, като преписката следва да бъде върната за ново произнасяне от страна на административния орган, след преценка на всички установени факти, направените възражения от жалбоподателя и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторени в настоящото производство разноски в общ размер на 805,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса и 800,00 евро адвокатско възнаграждение, платени в брой, съгласно представените по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие. Що се отнася до направеното от ответната страна бланкетно възражение за прекомерност, съдът намира същото за неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд - София -град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № Ж-75 от 28.01.2026 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено производството по жалба с вх. № Е-11Х-00388/10.11.2025 г., подадена от А. В. Н., срещу "Електроразпределителни мрежи Запад" ЕАД.

ВРЪЩА преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за продължаване на административното производство, при спазване на дадените указания по прилагане на закона в срок от 14 дни, считано от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на А. В. Н., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, сумата от 805,11 /осемстотин и пет евро и единадесет евроцента/ евро, представляваща направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: